

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 19 вересня 2006 року № 37 (149)

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

СКАЗАТИ ПРАВДУ

Днями дехто в країні "відзначав" 16 вересня – дату зникнення журналіста Георгія Гонгадзе.

Ми це бачили на своїх телевізійних екранах – Тараща, пам'ятник Георгієві, прапори політичних партій, виступи політиків перед присутніми на мітингу, їхні обличчя, оповиті нібито трауром, перед телекамерами, їхні очі кольору тухлої полови, які вони ховають від телеоб'єктивів або ж, навпаки, дивляться викличо, з непідробним цинізмом – ну то й що, що хтось знає правду чи здогадується про неї, брехати ж бо – не плуга перти...

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Брехати можна, здається, безкінечно.

Тим більше у цій країні, де убога правда тулиться нещасною сиротиною в куточку на задвірках, тим часом як сита, вгодована і мордата брехня розкошує в палатах, і її приймають-шанують з найвищими почестями, здається, всі, хто допався до влади, незалежно від кольорів на партійних прапорах...

Брехня, підлість, цинізм, наруга, святотатство...

Чи стане хоч коли-небудь інакше у цій країні?

"Чи буде правда на землі"?..

Особливо чітко, ніби у фокусі, мерзенність людська проявляється у так званій "справі Гонгадзе", яка для багатьох виявилася зручним політичним трампліном, для інших – постійним головним болем, для матері Георгія – невимовним і безутішним горем, а для переважної більшості "пересічних" громадян, яких нещадно "пересічують" жорна засобів масової дезінформації і яких нахабно "січуть" облесливі і безпринципні політики, – порожнім звуком, який уже нічого не означає, а перетворився у якийсь фетиш, чи, як модно тепер казати, – у такий собі бренд.

Тим часом від самого початку було зрозуміло, що насправді ця справа не є рядовою в числі інших, подібних. Адже вбивали (прости, Господи!) у нас і журналістів значно більш відомих, і політиків, яких знала вся Україна.

Проте жодне з цих убивств навіть і близько не набуло подібного розголосу.

Чому?

Днями дивився на одному з телеканалів програму за участю деяких доволі непогано поінформованих щодо цієї справи журналістів і політиків.

Там був Тарас Чорновіл, пурпуровий колір обличчя і масні очиці якого, ніби детектор брехні, красномовно видавали свого господаря до самого, як то кажуть, споду.

Там був пан Володимир Цвіль – людина, яка про справу Гонгадзе знає дуже багато, але яка сказала далеко не все.

Був ще журналіст Олег Єльцов, який, подібно до Чорновола, нервував і говорив якось плутано і невпевнено, хоча знає теж немало.

Не було "ляльки" – майора Мельниченка, якого теж запросили, і він начебто пообіцяв бути в студії, але в останній момент передумав.

Учасники програми говорили багато, сперечалися, ведучий кілька разів намагався навіть дещо загострити балачку... Весь час учасники товклися довкола питання: а хто ж він, цей загадковий замовник убивства?

Але так і не наблизилися до відповіді на нього.

Навіть ті, хто міг про це сказати.

Ніхто й словом не обмовився про головне: а для чого, власне, потрібно було вбивати Гонгадзе? Кому заважав і кому шкодив маловідомий на той час журналіст, про якого вперше ми дізналися під час зустрічі журналістів з тодішнім Президентом, коли саме Георгій проявив себе найактивнішим і найсміливішим?

Схоже було, що всі учасники програми бояться сказати правду.

Бо знати правду у цій країні – небезпечно для життя.

Разом з тим, складається враження, що, попри зусилля політиків, влади і зосібна усіх гуртом генпрокурорів, мозаїка "справи Гонгадзе" вимальовується все рельєфніше. Збіжить ще якихось п'ятдесят років (недобрий жарт) – і дивись, ми знатимемо все.

Проте вже тепер чіткішають основні контури цієї найгучнішої і найрезонанснішої справи в Україні часів незалежності.

І стає очевидним, що убивство Георгія Гонгадзе – частина багатоходового плану державного перевороту в Україні, який ще триває, але який здійснити до кінця завадив Віктор Ющенко і феномен Майдану.

Такий собі перманентний державний переворот, що має на меті невідворотно і назавжди прив'язати Україну до силового поля Кремля, і ланками якого слід вважати "канівську четвірку" (невдалий, тупиковий сценарій, який не спрацював; перед цим, за часів Лазаренка, кажуть, існував ще один план зміни влади в країні), прослуховування і ведення записів з кабінету Кучми, власне, убивство журналіста, якого вправно "підвели", досягнувши бажаного коментаря на його адресу з вуст тодішнього глави держави ("віддати чеченцям"), що було трансформовано як "ліквідувати"; складовими цього плану, вочевидь, було оприлюднення "плівок Мельниченка" і, як заключна акція, котра мала завершитися успішно, – "Україна без Кучми".

Кого готували на місце Л. Д. – про це можна лише здогадуватися.

Не спрацювало. Кучма виявився хитрішим від своїх явних і прихованих ворогів, і вистояв. Щоправда, ціною поглиблення залежності України від російського бізнесу, ціною посилення апетитів Кремля, що передбачити було неважко, адже тодішній президент був непоганим майстром самозбереження, чого не скажеш про його нікудишні якості щодо відстоювання і збереження державних інтересів.

...І тоді на поверхні політичного життя несподівано з'явилася резервна тема – політреформа, яку також слід вважати ланкою державного перевороту. Ініціатори цієї афери чудово знали, що роблять – диверсифікація влади в Україні неминуче веде до її загального послаблення, до загострення протиріч нагорі і в бізнесі і до конфліктів у суспільстві, а також до посилення присутності російського чинника.

Що ми, зрештою, і маємо сьогодні.

Так триватиме доти, поки в національних героях і в політичних лідерах ходитимуть продажні лицеміри, на яких клейма вже ставити нікуди...

Так триватиме доти, поки суспільство не лише дізнається всю правду, а й буде готове її належним чином класифікувати, назвавши убивць – убивцями, а негідників – негідниками.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ЗЕМЛЯ ЯК ОСНОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Плодючі чорноземи – це те, чим Господь найщедріше обдарував Україну. То і гарантія майбутнього держави, і основа національної самоідентифікації українців – свята земля-годувальниця.

На часі – законодавче впровадження ринку землі. Українське суспільство готове зробити той доленосний крок. У цьому переконаний голова Львівського осередку обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, член президії головного проводу КУНу, начальник Головного управління земельних ресурсів Львівської області, кандидат географічних наук, доцент кафедри ґрунтознавства і географії ґрунтів Львівського Національного університету імені Івана Франка Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ.

ЗІТРЕМО СТЕРЕОТИПИ!

– Пане Миколо, Конгрес Українських Націоналістів – єдина політична партія, з якою Ви пов'язали своє життя. У чому вбачаєте її нинішні особливості й проблеми?

– Конгрес репрезентує праву частину спектру українського політикуму й суспільства. Хотілося б, аби представлення правих поглядів через КУН було більш експансивним. Бо лише через активну популяризацію і презентацію нашої позиції, через конкретику дій і вчинків можемо досягти бажаного для нації результату.

Назагал проблема націонал-демократії в тому, що вона не спромоглася реалізувати свою ідеологію у площині конкретних дій. Навіть церква стверджує, що віра без дії – мертва. На рівні підсвідомості наше суспільство розуміє це уповні. Хотілося б, аби те розуміння набуло усвідомленого виразу й чіткої спрямованості в політикумі та суспільстві. Суспільство спрагле ідеї патріотизму, тобто українського націоналізму. Тільки маємо правильно її подати. Дуже важливо стерти старі стереотипи, коли український націоналізм подавався в абсолютно негативній площині. У цій справі вирішальною є активна, навіть наступальна позиція. Ми повинні кожному пояснити, що український націоналізм – це не що інше, як патріотизм. Дієвий, усвідомлений. Адже ж ніколи не існувало поняття "французький націоналіст", а на ділі французи такі націоналісти, яких ще пошукати...

ЧОМУ ПОТРІБЕН ЗАКОН ПРО РИНОК ЗЕМЛІ?

– Після 15-річного керівництва районом, напевно, довелося перебудовуватись, очоливши обласне управління земельних ресурсів?

– У силу специфіки своєї попередньої роботи я мав дотичність до земельної реформи, що розпочиналася саме зі Львівщини. Сокальський район – найбільший аграрний район області. Від стану справ на Сокальщині залежав стан справ у цілому на Львівщині. Тож моя нинішня діяльність не є новою для мене.

Але зараз доводиться розв'язувати й інші завдання. Маємо чимало невирішених питань у сфері становлення земельних відносин, формування відповідної законодавчої й нормативної бази.

Закінчення на 2-й стор.

ЗЕМЛЯ ЯК ОСНОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Сьогодні в Україні немає основоположного законодавчого акту, що формував би ринок землі – закону про землю. Універсалом національної єдності передбачена необхідність розв'язання цього питання. Програмою діяльності уряду теж визначено, що ринок землі підлягає врегулюванню у найближчі півтора-два роки.

Камінь спотикання в тому, що існують різні погляди на продаж земель сільськогосподарського призначення. Життя не стоїть на місці, процеси йдуть. Але поза рамками законодавства і поза легальною сферою.

– Тобто, якщо називати речі своїми іменами: земля продається попри те, що за законом вона не продається?

– Так. Сільськогосподарські землі нібито за законом не підлягають продажу, але продаються. Не підлягають продажу землі, що надаються в користування для товарного сільгоспвиробництва. Або, приміром, якщо людина має землю для ведення особистого селянського господарства, то має й право розпоряджатися нею, включаючи продаж. Таким чином, виникає серйозна суперечність між суспільними інтересами та інтересами окремих громадян. Причина все та ж – законодавча неврегульованість. Ми пропонували і пропонуємо розвести основні питання ринку земель: окремо прийняти закон про ринок земель несільськогосподарського призначення і окремий законодавчий акт щодо особливостей обороту земель сільськогосподарського призначення. З часом, можливо, вдасться звести воєдино ці два закони.

– Розпаювання земель в Україні провадилося почасти не дуже справедливо. Чи можна, на Вашу думку, зараз вплинути на стан речей, що вже склався?

– Львівщина була піонером у здійсненні земельної реформи. Зокрема, і в паюванні, виділенні земельних паїв та часток в натурі. Звісно, без гуль, набитих в роботі, не обійшлося. Однак можу констатувати: на Львівщині цей процес ішов максимально прозоро, відкрито і доступно для людей.

Специфіка Львівщини в тому, що до схеми паювання ми включили й соціальну сферу. Це те, чого не робилося в усій Україні. Адже в багатьох областях навздогін вирішувалися питання про надання земельних паїв учителям, лікарям, працівникам культури, які живуть і працюють на селі. Друга особливість Львівщини: в коло осіб, котрі брали участь у розпаюванні землі, були включені й репресовані. Положенням передбачалося, що репресована, депортована, розкуркулена людина, навіть похилого віку, котра доти володіла землею, включається до списків на розподіл того ж паю, до якого належала колись і її приватна власність. Напевно, десь мав місце недогляд. Чимало залежало від позиції сільської ради, депутатського корпусу на місцях. Та волюнтаризму, як правило, не траплялось, хіба у виняткових випадках.

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ

– У містах, де ведеться багатоквартирне будівництво, вартість землі, придбаної забудовником, робить захмарною ціну житла. Де вихід?

– Слід запроваджувати аукціони з продажу забудовникам права оренди цієї землі, а не права власності на неї. В чому суть? Будівельникам земля під будинок потрібна тільки на час будівництва. Далі вона їм фактично ні до чого, вони просто не знають, що з нею далі робити. Якщо схоче продати чи подарувати, то тільки сплата держмита становитиме щонайменше 200 тисяч гривень. Якщо ж продавати з аукціонів право на оренду землі під багатоквартирне житлове будівництво, то вдасться, по-перше, зменшити вартість квадратного метру, а по-друге, зняти подальший тягар з будівельників. Якщо буде чітко регламентовано порядок продажу права оренди на аукціонах і чітко визначено терміни, впродовж яких земля перебуватиме в оренді, то настане час, коли будівельні організації автоматично позбуватимуться зайвих клопотів і витрат.

УМІЛОГО ГОСПОДАРЯ – ЧЕКАТИ І ПЛЕКАТИ

– Нині на повен зріст постала інша проблема: пошук ефективного користувача землі. Як просувається цей процес на Львівщині?

– Наразі ринок земель сільськогосподарського призначення не є насиченим. Тому чимало земель не обробляються чи обробляються не дуже ефективно. Багато залежить від того, наскільки земля родюча та чи великими масивами розташована. Тим не менше зрозуміло: нам ще тривалий час доведеться іти до формування ефективного землекористувача.

– Якщо Львівщина має хоча б кілька прикладів, то можна побачити перші тенденції: це зарубіжні чи українські інвестори?

– Як правило, місцеві. Хоча ми прихильно ставимося до інвестицій з-за кордону. Зараз низкою районів області провадиться робота із залучення іноземних інвесторів, які хочуть працювати на землі та мають для цього фінансові можливості. Головне, щоб не постраждав інтерес землевласника (людини, яка є власником земельного паю).

Ясна річ, що власність на землю повинна служити й певною соціальною гарантією для власника. Коли сформується ефективний ринок землі – це відобразиться на багатьох речах, в тому числі й на ціноутворенні. Адже земля буде залучена в економічний обіг, слугуватиме економічним чинником. Доки немає ринку землі сільськогосподарського призначення, доти земля не є економічним чинником.

Існують також проблеми з формуванням ефективного прозорого ринку землі несільськогосподарського призначення. Ми працюємо над тим, щоб сформувати конкурентні засади утворення цього ринку. Розвиваємо місцеву нормативну базу. На Львівщині діє тимчасове положення про порядок набуття права власності на землю чи права оренди, затверджене облрадою. Це дає можливість проводити аукціони земель несільськогосподарського призначення, здійснювати конкурси щодо їх оренди. Щоправда, за кілька років дії положення ми побачили і його слабкі сторони. Місцева нормативна база потребує вдосконалення. Тому працюємо над новим варіантом тимчасового положення про порядок набуття права власності чи оренди. Проект практично готовий до слухання на сесії облради. Після його затвердження матимемо набагато ефективніші результати.

– Яку користь пересічному українцю приносять земельні аукціони та конкурси?

– З практики знаємо: розвиток конкурентних способів продажу землі дає чималі преференції. Ціна продажу зазвичай більша від стартової в 3-4 рази. Останні аукціони на Львівщині показали, що привабливі земельні ділянки купуються й у 10 разів дорожче від стартової ціни. Кошти від таких аукціонів надходять до місцевих бюджетів розвитку. По суті, зараз це основне джерело надходжень, за рахунок якого місцеві самоврядні органи мають реальну змогу оновлювати дороги, ремонтувати школи, церкви, будувати значимі для територіальної громади споруди.

НЕДОТОРКАННИЙ ЗАПАС

– У власності держави все ж таки мають залишитися певні земельні ресурси як стратегічні. Які саме землі завжди будуть державними?

– Поки що переважна частина землі перебуває в руках держави. Приватизовані лише земельні паї сільськогосподарського призначення та дуже невеликий відсоток земель несільськогосподарського призначення. А розвиток ринку землі вбиває щонайменше двох зайців. По-перше, сприяє наповненню бюджету розвитку, а значить упорядкуванню малих і середніх населених пунктів, а по-друге, якщо процес іде прозоро і чесно, то вселяє віру бізнесу в стабільність держави, суспільства, законодавства. А ще – упевненість в тому, що право на приватну власність – справді святе.

У державній власності завжди будуть території, зайняті великими водними об'єктами – річки стратегічного загальнодержавного значення (озерця до 3-х гектарів можуть переходити у приватну власність); лісові масиви; землі громадського призначення і користування у містах і селах.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Не знято з порядку денного й питання регламентації землекористування включно з порядком використання земель, що перебувають в оренді чи державній власності. Тут дуже важливо, аби держава встановила чіткі правила гри: як використовувати цю землю? Є сенс звернутися до світового досвіду. Наприклад, у багатьох країнах Європи навіть приватні землі сільськогосподарського призначення не можуть змінювати власника у довільний спосіб. Людину, котра фахово непідготовлена до користування землею, держава просто не допустить до господарювання. Така практика діє у Данії, Бельгії, Нідерландах, почасти в Німеччині. Якщо ти спадкоємець землевласника, то повинен набути ще й певної професійності для того, щоб користуватися землею. У протилежному випадку, не позбавляючи тебе права власності, держава визначить інший порядок використання землі. Для нас це дуже важливий досвід.

– Хотілося б торкнутися оренди річок у селах. Доводилося спостерігати низку конфліктів між сільськими громадами та орендарями. Чи можна, на Ваш погляд, цьому запобігти?

– Має бути встановлено напрацьований режим безконфліктності. Важливо, щоб орендарі ефективно використовували річки місцевого значення. Конфлікт інтересів може виникати ще й тому, що суспільство привчене радянщиною, що все навколо наше і нічиє, тож хто швидше вхопив – той і правий. Має минути якийсь час, щоб здолати ці наслідки через реформування, розвиток, впровадження відповідної законодавчої бази і формування необхідної культури.

– Наскільки законна дія ринку землі може вплинути на рівень добробуту звичайного "маленького" українця: селянина, городянина?

– Я абсолютно переконаний, що прозорий ринок землі, що йтиме в руслі досконалого законодавчого поля, дасть можливість підвищити добробут кожного громадянина України. На мою думку, українське суспільство вже готове до впровадження ринку землі. На першому етапі є абсолютно необхідною жорстка регламентація та контроль з боку держави, що має бути законодавчо передбачений через застосування певних економічних механізмів. Наприклад, може встановлюватися мінімальна ринкова ціна, тобто заходи контролю з метою захисту інтересів "маленького" українця.

А подальше неприйняття закону про ринок землі призводить до колосальних оборудок у затінковому секторі економіки та швидких прибутків спритників. Державі від того, окрім знецінення праці на землі та продукції сільськогосподарських виробників і селян, нічого не дістається.

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

Довідка "Нації і держави": Микола Іванович Пшевлоцький здобував освіту у Львівському національному університеті імені Івана Франка. Наприкінці 80-х років був активістом громадського руху в Сокальському районі, що полягав у розвитку товариства української мови Народного Руху України. Брав участь у діяльності Української Гельсінської спілки, що пізніше трансформувалася в Українську Республіканську партію. Від часу створення на Сокальщині районної організації КУН, 1993 року, увійшов до її складу. 15 років працював на керівних посадах у Сокальському районі (голова райради, представник Президента, голова райдержадміністрації). Окрім адміністративної та наукової роботи, нині виконує функції президента Львівської обласної федерації волейболу.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"ЗОЛОТИЙ ВЕРЕСЕНЬ" 1939 РОКУ

ПРАВДА ПРО "ОСВОБОЖДЄНІЄ" ПО-МОСКОВСЬКИ

17 вересня 1939 року, виконуючи свої союзні зобов'язання перед фашистською Німеччиною, Советська Росія розпочала окупацію Західної України силами Червоної Армії. Так почалося чергове "освобождєніє" українців московськими імперіалістами. Чергове, бо давніше вони робили вже кілька таких спроб загарбати цю землю – незнищенний бастіон українства.

Дмитро ГРИЦАЙ

16 (26) вересня 1655 р. підступило під Львів московське військо на чолі з Бутурліним, нібито союзне з армією Б. Хмельницького. Керівники Козацької України прагнули довершити розгром Польщі і об'єднати з Гетьманщиною Поділля, Покуття, галицьке Підгір'я, Білорусь і Підляшшя, "всі землі до Вісли, де українські церкви були".

Московський уряд хотів поставити білоруські і західноукраїнські землі в залежність від Москви. І коли всупереч волі гетьмана московське військо почало штурм Гусятина, то Хмельницький наказав московитів від міста відбивати, при тому багато було їх порубано, а тих, що вдерлися на мури, було бито ззаду з гармат, не зважаючи на протести Бутурліна. "Нам головне – побити коронне військо, а ви ганяєтеся за користю", – відказував гетьман.

Не бажаючи діяти в інтересах Москви, Хмельницький Львів брати не став, а невдовзі повернув назад в Україну, причому московське військо зазнало великих втрат від союзних тоді полякам татар. Так ганебно закінчилося "освобождєніє" Західної України Москвою у 1655 р.

Знову московити з'явилися в Західній Україні під час Північної війни Росії із Швецією (1700–1721 рр.) як союзники поляків. Вигнали їх звідси шведи.

Невдовзі послала російські війська в Західну Україну цариця Катерина II. Вони зайняли Львів і всю Галичину. Комендантом Львова призначено генерала Кречетнікова. Під його командуванням у 1767 р. російські війська жорстоко придушили Коліївщину. Полонених гайдамаків Кречетніков привіз у Львів, де стратив у садистський спосіб перед польською шляхетською публікою. Так на крові українців замішувалася російсько-польська дружба.

Але й тоді Росія в Галичині не втрималася. 17 вересня 1772 року у Львів вступили австрійські війська. На якийсь час Росія відступила. Хоча за найменшої нагоди – знову лізла в Західну Україну. Сталося це і під час революції 1848 р. в Австро-Угорщині. Тоді російський цар заявив, що будь-яка спроба українців Галичини створити свою незалежну державу має бути придушена збройною силою, бо містить в собі загрозу для Росії. Такою загрозою московити вважали й існування в Західній Україні українських політичних партій, українських гімназій, українських кафедр у Львівському університеті, видання українських книг та газет. Тому, коли в 1914 р. російські війська знову окупували ("освободілі") Галичину, за наказом окупаційних властей було закрито всі українські культурні установи, кооперативи, українські періодичні видання. Запроваджено в школах російську мову. Репресій зазнала УГКЦ. Сотні її священиків вивезено до Сибіру, а митрополита Андрея Шептицького заарештовано і вивезено в монастирську тюрму в Суздалі.

Для оборони краю українці створили у складі австрійської армії корпус українських Січових Стрільців (УСС), які вигнали окупантів з Галичини. Відступаюча російська армія застосувала злочинну тактику "спаленої землі".

Після ганебного Ризького договору 1921 р. між Росією і Польщею про поділ України московити не цікавилися важкою долею місцевих українців і не протестували проти застосування до них репресій з боку польських шовіністів. Навпаки, коли у березні 1939 р. Закарпатська Україна проголосила незалежність, Москва разом з Варшавою вчинила тиск на уряди Заходу, аби ліквідувати цю невелику Українську державу. А в серпні 1939 р. комуністична Росія уклала з фашистською Німеччиною союзний договір. І от у вересні 1939 р., коли українці Галичини й Волині – свідки военної поразки польського шовіністичного режиму – готувалися до відновлення Західно-Української Народної Республіки, російська Червона Армія вступила в Західну Україну. Москва, вірна заповітам царя Миколи I, не допустила до виникнення українського П'ємонту. Не гаючи часу, російська влада розпочала широкомасштабні репресії проти українців Західної України. Майже 1,2 млн т. зв. "ворогів народу" були заарештовані і вивезені в Сибір і Казахстан. Ще тисячі найактивніших українських політичних і громадських діячів були підступно вбиті у Львові, Самборі, Станіславові, Стрию, Чорткові, Ковелі, Дубні, Рівному і Луцьку. "Золотий вересень" 1939 р. виявився кривавим вереснем. Не дивно, що коли у 1944 р. російська Червона Армія знову підступила до Західної України, кращі сини українського народу пішли в дивізію СС "Галичина" чи в УПА, щоб зупинити навалу варварів і з честю виконати свій святий обов'язок захисту українського народу.

Відтоді минуло чимало років. Під тиском неспростовних доказів Верховний Совєт СССР був змушений визнати незаконним російсько-німецький договір про ненапад 1939 року, а також наступний російсько-німецький договір про кордони. Це тягне за собою ряд важливих юридичних і політичних наслідків.

Визнання незаконності договору 1939 року означає принципову зміну політичної оцінки т. зв. "Великої Вітчизняної війни". Оскільки договір 1939 року визнаний незаконним, а Радянський Союз визнаний співучасником протиправної угоди з фашистським агресором, то порушення Німеччиною договору 1939 року перестало бути злочинним, Радянський Союз втратив морально-правову основу для оправдання воєнною необхідністю своїх загарбницьких дій на території Західної України і країн Балтії, а війна Росії з Німеччиною втрачає свій фальшивий ореол "святості" й виявляється просто збройною боротьбою двох співучасників, а потім суперників по міжнародному розбою.

Росії, як правонаступнику СРСР, треба не тільки вибачитися за "освобожденіе" ряду східноєвропейських країн від німців ціною російської окупації, а довго спокутувати морально і матеріально свою вину за ганебні вчинки.

Визнання договору 1939 року незаконним від самого початку поєднується з невизнанням правової основи перебування російських військ на територіях, розташованих на захід від російського кордону на 23 серпня 1939 року і пізніше включених до складу Росії. Це дозволяє поставити під сумнів законність перебування в Західній Україні росіян, які переселилися туди після 1939 року.

З моменту визнання незаконним російсько-німецького договору про ненапад 1939 року члени підпілля українських націоналістів автоматично стали борцями за право і справедливість.

Сказане добре розуміли сучасники тих далеких подій. Тому 14 грудня 1939 року Радянський Союз був виключений з попередниці ООН – Ліги Націй як агресор. А з 1959 року Конгрес США щороку приймав резолюції про поневолені народи Балтії, Білорусії та України.

На жаль, в незалежній Україна досі не дано на державному рівні належної юридичної оцінки подіям "золотого вересня" 1939 року. І це дає підставу для подальших зловорожих антиукраїнських інсинуацій на цю тему. Дійшло до того, що кривавого Сталіна оголошують ледь не українським "соборником". При цьому замовчують справжні мотиви дій кремлівської кліки у Західній Україні, а також те, що в обмін на Східну Прусію (нинішня Калінінградська область Російської Федерації) Сталін віддав Польщі понад 20 тис.км^2 української землі з прадавніми нашими містами Перемишль, Ярослав, Холм та іншими. Замовчують і те, що в роки існування т. зв. "СССР" від України віднято на користь Росії більше 200 тис км^2 української етнічної території з десятками мільйонів українців. Водночас в Україні всі 15 років "незалежності" продовжується марафон святкувань всіляких "освобожденій", мета яких – вибілити окупантів і зберегти за ними їхній фальшивий і брудний псевдогеройський ореол. І пенсії та пільги за вбивства мільйонів безневинних українців – також.

Тому – знаймо правду! І правда визволить нас!

"КАКОЙ ПРАЗДНИК, РАБОТАТЬ НАДА"

В Криму проігнорували головне державне свято

День незалежності, головне свято суверенної держави – це свято усієї нації. Але чи усі громадяни України його святкували? Складається враження, що мешканці Красногвардійського району АР Крим є громадянами іншої держави. Ніхто не заперечує того, що трагедія з російським літаком ТУ-154, що трапилась під Донецьком, є великим горем для родичів загиблих. Український народ віддав належну шану пам'яті загиблих. Однак чомусь святкові заходи, які відбувалися в усій Україні, у Красногвардійському районі були відкладені на термін жалоби. Щось я не пам'ятаю, щоб пан Путін оголошував у Росії жалобу з приводу нашої скнилівської трагедії. Вочевидь, голова районної організації "Партії регіонів" А. Войлоков та голова державної районної адміністрації М. Косова гадають, що вони живуть не в Україні. Саме державні представники влади дали вказівку взагалі не святкувати в нашому районі День незалежності. Коли особу, відповідальну за проведення святкових заходів, Цикунову Н. спитали, з якої причини було проігноровано державне свято, то отримали відповідь, гідну голови районної організації "Російського блоку", якою виявилася ця пані: "Какой праздник, работать нада".

В день свята тисячі людей вийшли на площу районного центру поряд з райдержадміністрацією, але їх там зустріла темрява. Біля будівлі райдержадміністрацією стояла обладнана сцена, та в темряві вона була схожою на могилу місцевої влади. Ніхто не зустрів людей, не привітав зі святом. Люди постояли і розійшлися – кожен святкував, як йому заманеться. Така поведінка влади неприпустима в цивілізованій державі, але наші містечкові правителі мають необмежену владу і безкарно вироблюють все, що їм заманеться. "П'ята колона" міцно тримає владу в районі. Косована, Войлокова, Цикунову можна зрозуміти – колишні "комуняки" сплять та бачать, як зустрічатимуть хлібом-сіллю "російських визволителів". Та марно: не дочекаєтесь, панове. Войлоков – голова міської ради, яку обрав народ, а Косована призначив сам Президент України. За це вони "віддячили", як зрадники. А яка доля зрадників – знаємо це з Біблії...

М. ГУДЗЕРЯ,
заступник голови осередку КУНу
у Красногвардійському районі
АР Крим

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

КРИМСЬКИЙ ДИПТИХ

Михайло ЧУКЛОВ,
політолог

1. БАХЧИСАРАЙСЬКЕ ПОБОЇЩЕ

У бійці, яка нещодавно відбулася на місці Бахчисарайського ринку, нібито винні обидві сторони конфлікту: татари – тому що попри обіцянку влади впродовж місяця перенести ринок на інше місце виступили з вимогою закрити його вже зараз та почали огороджувати ринок сіткою, і торговці – тому що вони після закінчення свого мітингу (на якому нібито не звучали заклики йти до ринку) пішли "з'ясовувати стосунки" з татарами і першими розпочали бійку. Правоохоронцям довелося застосувати не тільки гумові кийки та щити, а й сльозогінний газ та світло-шумові гранати. Натовп прийшов до тями, лише почувши автоматні черги – бойовими набоями, але в повітря. Складається враження, ніби ескалація цього конфлікту комусь вигідна, і хтось штучно зіштовхує одну й іншу сторони – так, як це було в Феодосії. Але справжній винуватець у цій ситуації – це не ті прості кримчани різних національностей, які побилися кожен за свої інтереси, а кримська влада, яка, вочевидь, будучи пов'язаною із криміналітетом, що "тримає ринок", вже 2 роки ігнорує законні вимоги татар повернути їм землю, яка офіційно зарахована до пам'ятників культури кримськотатарського народу. Тому й не дивно, що в останнього увірвався терпець.

Сучасний бахчисарайський ринок перебуває на території стародавнього татарського цвинтаря XIV століття, де ще збереглася споруда XIV століття у формі куба Дюрбе. Дюрбе – це мавзолей, в якому ховали кримських ханів та кримську знать. Також на землі, яку займає ринок, є ще три мавзолеї, у яких поховано три кримських хани: перше поховання датоване XV століттям, друге – XVI століттям, третє – другою половиною XVII століття.

Найбільш відомим з них в історії не лише Кримського ханства, а й в історії України, є хан Махмет III Гірей, доля якого тісно пов'язана з гетьманом Михайлом Дорошенком. Це місце було зараховано до пам'ятників культурної спадщини кримськотатарського народу ще Радою Міністрів УРСР в 1963 р., але сучасна кримська влада, ігноруючи законодавство України, ще 10 років тому передала цей унікальний історичний комплекс під будівлю ринку.

Знищення культурно-історичної спадщини кримських татар: спустошення міст, палаців, мечетей, яке мало місце за часів російського панування у Криму, на жаль, в сучасній Україні триває, незважаючи на існування законодавчої бази і державних структур, які повинні забезпечити збереження історичних пам'яток кримськотатарського народу. Багато татарських культових споруд використовують не за призначенням або передають іншим конфесіям. Земля, де розташовуються історико-архітектурні споруди, а також древні кладовища, святі місця, приватизується підприємцями, котрі експлуатують її в особистих цілях. Пам'ятки історії та культури взагалі не беруться на облік Республіканським Комітетом АРК з охорони культурної спадщини, що, врешті, також призводить до їхнього руйнування. Таке ставлення держави сприяє знищенню культурно-історичної спадщини кримськотатарського народу і будь-яких слідів його історичного буття на півострові. Протистояння між кримськими татарами та бахчисарайськими кримінальними кланами є закономірним наслідком недієздатності офіційно задекларованої державної політики із захисту прав кримських татар. Кримські татари займають виключно законну позицію, опираючись на законодавство України, зокрема на закон України про охорону культурної спадщини. Але їм протистоїть місцевий криміналітет. Тому бездіяльність кримської влади в цій ситуації є злочинною, а вимоги кримських татар – законними.

2. ТРАГЕДІЯ КРИМСЬКОТАТАРСЬКОЇ НАЦІЇ

Російська імперія грабувала і утискувала підкорені нею народи, силоміць нав'язувала їм свою волю, віру і культуру, нищила народні і національні організації. Саме такої долі серед інших народів зазнали кримські татари. Міф про них як про народ-зрадник вперше народився під час кримської війни 1853–1856 рр., коли провина за військові невдачі Росії була перекладена саме на кримських татар. Вдруге це звинувачення набуло чинності під час Другої світової війни. Втретє – у 1944 році, коли на основі звинувачення у колабораціонізмі з гітлерівськими загарбниками було депортовано 200 тисяч кримських татар. У результаті депортації у кримських татар було вилучено більше 80 тисяч домівок, більше 34 тисяч присадибних ділянок, 500 тисяч голів худоби, 360 тисяч га посівної площі, 8 тисяч га тютюнових плантацій, 360 пасік близько 40 тисяч тонн сільгоспродуктів та 751 тисяча предметів домашнього вжитку.

Це при тому, що під час Другої світової війни німці знищили понад 80 кримськотатарських сімей. Як відомо, теорію "злочинних народів" проповідували і впроваджували нацисти і комуністи – Сталіну вдалося зробити те, що не змогли зробити російські царі, – виселити цілу етнічну групу.

Жахливим за наслідками поряд з фізичним геноцидом кримських татар був геноцид духовний. Ще під час завоювання Росією Криму зникло багато пам'яток давньої татарської культури. З 1883 року з усієї території колишнього Кримського ханства було зібрано і спалено величезну кількість книжок та рукописів. Подальше знищення культурного надбання народу відбувалося за радянських часів. Під приводом боротьби з націоналістичними проявами у 1928 році були спалені всі давні рукописи, що дивом збереглися, а також нові книги, надруковані кримськотатарською мовою, в тому числі бібліотечні.

Серед інших заходів, спрямованих на насильницьке зросійщення, був перехід арабського алфавіту на латинський, а потім на російський. Народ позбавляли національного коріння, а потім примусили покинути рідні місця. При цьому масово знищувалися культурні заклади та громадські організації. Було ліквідовано 112 особистих бібліотек, 640 бібліотек початкових шкіл, 221 бібліотеку середніх шкіл, 200 колгоспних бібліотек, 360 хат-читалень, 30 районних бібліотек, 60 міських бібліотек, 640 кримськотатарських початкових шкіл, 221 середня школа, 263 клуби. Загалом була ліквідована вся система вищої та середньої освіти на кримськотатарській мові.

Українська держава повинна стати гарантом відновлення історичної справедливості щодо кримських татар, їх вільного демократичного буття. Запобігти теперішньому пригнобленню кримських татар проросійськими силами може лише тверда і чітка позиція Верховної Ради і Президента. Історична справедливість вимагає повного відновлення прав кримськотатарського народу як автохтонного народу Криму і законодавчого закріплення цього статусу в Конституції України, а також визнання Меджлісу законним представником кримськотатарського народу.

Крим

КОНТРОВЕРСІЇ

НАЦІОНАЛЬНИЙ НАРЦИСИЗМ

Степан ПРОЦЮК

Одна із найважливіших причин нелюбові – нарцисизм. Як відомо із античної міфології, самозакоханий Нарцис визнавав ідеалом вроди лише власне відображення. І горе було жінкам, котрі його полюбили... Ті люди, котрі страждають нарцисизмом, сприймають світ виключно крізь призму власного хворого і розбухлого "я". Але це не конструктивний індивідуалізм, не творче, спрямоване назовні світу "еґо", навіть не хитромудрі праґматичні реверанси у стилі учнів та послідовників Дейла Карнегі. Це закрита капсула душі, несвідома туга за поверненням до материнського лона, тобто небуттям. Смертю. Кожен із нас може звільнитися від тавра дитячого і отроцького інфантилізму лише у тому випадку, коли переборе власні підліткові тотеми і справді полюбить навколишніх та навколишнє.

Форми нарцисизму переважно заплутані і неоднозначні, за винятком головного: хворобливої закоханості у власне відображення. Нарцисизм буває не лише особистісним, корпоративним чи клановим. Як на мене, кожна держава хворіє тією чи іншою, важчою чи легшою, формою національного нарцисизму.

Розумні вважають, що завжди слід починати від себе. Як людина і письменник, я також свого часу відчув спустошливу дію нарцисизму. Як українця мене, природно, найперше цікавить не, наприклад, істеричний російський месіанізм чи білоруська інфантильна заціпенілість.

Отже... Ми прагнемо, щоб нашу культуру знали інші народи. Прекрасне і природнє бажання. Але чи ми самі її знаємо? Чи хочемо знати? На деяких інтернетівських сайтах, у розділі культури, пропонується – приклади беремо будь-де і будь-коли, достатньо лише довільно клацнути мишкою – надцінна інформація про те, щоб не їсти вночі, бо потрапимо до психушки, чи як котик урятував життя господареві. Що це означає? Фарс? Приколи? У будь-якому разі ця "культурна" інформація має приблизно таке ж відношення до цієї самої культури, як ви до болгарської драматургії XVI століття або до створення Гітлером нацистської партії. Ми не знаємо наших художників, але тужимо за українським Пікассо (до речі, у таких формулюваннях також відбитий, як лінії на долонях, комплекс меншовартості). Ми не пропагуємо твори наших письменників (хіба так... тихенько... для домашнього вжитку... після їхньої смерті скажемо все хороше...), але страшенно прагнемо Нобеля, бо це начебто додасть солідності і гордості кожному націндивіду. А що ми знаємо, допустимо, про культуру Норвегії чи Данії, я вже не кажу про Венесуелу або Ефіопію? Назагал не знаємо майже нічого. Що ж тоді хочемо? Невже наш горезвісний комплекс Нобелівської премії, яку ми, здається, добряче переоцінюємо, нагадує дитячі примхи на взірець, мамо, дай, бо це ж я захотів(ла)? Що означають ці претензійні жалі, як не симптоматику інфантильного національного нарцисизму, ми, мовляв, у вишиванках, там захований глибинний код, розкодовуйте його, інші народи, а ми будемо лежати догори пупом і чекати доброї звістки від Нобелівського комітету? Якщо і дочекаємося, то лише завдяки чиїмось надпотужним індивідуальним зусиллям... Якщо самі не знатимемо, не любитимемо, не відкинемо смішне хуторянське самозамилування, то чекаймо не рік, не два, а сто і двісті років культурної самотності, не враховуючи окремих проривів.

Так само простіше красуватися у вишиванках під час ювілеїв померлих і уявляти себе ого-го! І нічого, що часто ті ювілеї мають виразні пафосно-некрофіло-риторичні ознаки... Насправді національний нарцисизм ані не любить минулого, ані не надто перейнятий майбутнім, хоча стверджує протилежне. Минуле переважно прилаковуємо, на взірець, як гарно і зворушливо було раніше, мріємо про майбутнє, парадоксальним чином живемо і не живемо сучасним, отим, що тут і зараз. Окремі абсолютно серйозно стверджують, мовляв, і мова наша найдревніша, і Ісус був українцем, і взагалі половина знаменитих (Федір Достоєвський і Енді Ворхол, Антон Чехов і Кароль Войтила) є нашими. Звісно, що колоніальне минуле – не балет, але пора звільнятися від нехитрих заміщень і синдрому вторинності. Бо ми, з одного боку, тужимо за культурною вписаністю у світовий контекст, а з іншого – готові (даруйте, однодумці, я ніде не маю на увазі всіх) розчахнутися у підлабузницьких піруетах перед першим-ліпшим, до прикладу, російським гастролером чи то пак "зіркою". Але хто сказав, що нарцисизм виключає мазохістичність і внутрішню залежність? Радше навпаки, бо ці, на перший погляд, протилежні емоції насправді пов'язані незримими нитками, скажемо делікатно, специфічної психіки. До речі, за постатями великих покійників легше ховати власну недолугість і кардинальну спрямованість на певний духовний сорт крамарського прагматизму. Хоча, можливо, вже краще єлейне ідолопоклоніння мертвим достойникам, ніж найщиріші і найнепідробніші культи Бакса і ритуали навколо черева Великої Оргії, тобто імперії насолод і видовищ, яка часто видається нам найвищим сенсом відпочинку і внутрішнього життя. Хоча будь-яке ідолопоклонство виключає любов, лише імітуючи її...

Національний нарцисизм – це не лише хворобливе замилування своїм, поєднане із фактичною байдужістю до нього. Не тільки безпечний і вузький еґоцентризм чи обов'язкові елементи ксенофобії. Найперше – це звужений і спотворений кут зору на власні національні проблеми. Це – бумеранг, що завжди може неочікувано і болюче вдарити. Як не сьогодні, то завтра.

Ми народилися українцями чи є громадянами цієї держави, незалежно від національності. Матір не вибирають. І хоча Альбер Камю стверджував: "Між справедливістю і матір'ю я вибираю матір", дозволю собі переінакшити цей афоризм і сказати: " Я вибираю не між двома авторитарними альтернативами, а одну і другу, що будуть взаємодоповнювати. Я вибираю і справедливість, і матір".

КАРБИ ПАМ'ЯТІ

ЗНИЩЕНІ УКРАЇНЦІ

Василь БІЛОУС,
член КУН

ГОЛОДОМОР, ЯКОГО "НЕ БУЛО"

Старовинне українське село Стражгород за географічною картою француза Боплана, складеною у 1609 році, було приписане гетьманами до Уманського козацького полку, згодом московські царі приписали його до Уманського повіту, а комуністичні вожді – до Вінницької області. Моя родина на прізвище Білоус-Батуха на 1 січня 1933 року нараховувала 23 особи (батьки, чотири дочки, чотири сини, чотири невістки, зять, малі діти) віком від 57 до 1 року. Голод в нашій родині, як і в усьому селі Стражгород і сусідніх селах, почався ще з осені 1932 року після того, як комнезами силою відібрали в нас запаси зерна, муки, крупів. Смерть від голоду забрала моїх найближчих рідних в середині 1933 року, коли все їстивне було з'їдене.

В один тиждень померли: Харитон – 57 років від роду, Семен – 27 років, Ганна – 25 років, Володя – 5 років, Хіврона – 17 років. Того ж квітня 1933 року я назавжди втратив матір Марію. Цих смертей могло б і не бути, але спрацював обман. Забираючи у селян запаси зерна, комуністи заспокоювали пограбованих: "Не журіться, весною Сталін дасть борошна". Не дочекавшись обіцяного комуністами борошна, у глуху квітневу ніч ті з нашої родини, кому пощастило вижити, з маленькими дітьми залишили у Стражгороді своїх п'ять хат з усім майном і виїхали в Росію. На залізничній станції Цвіткове ми робили пересадку на Ленінград. Там озброєні червоноармійці у будьонівках вдень і вночі брутально викидали з вагонів українців, які намагалися вирватись із смертельної пастки, у яку перетворили Україну комуністичні вожді. Лише на третю ніч нашій родині пощастило непомітно від червоноармійців пробратись у вагони пасажирського потягу, що прямував у Ленінград. Біля колії залізниці станції Цвітково серед безлічі українців, померлих від голоду, ми покинули тільце моєї дворічної сестрички Ніни, яка відійшла у вічність без плачу.

На площі залізничного вокзалу Ленінграда нас, українських селян, вразили не багатоповерхівки, не трамваї чи автомобілі, а ленінградські ломові візники, які різали ножами буханки печеного хліба і кидали хліб коням у годівниці. Лише однієї буханки того хліба було б досить, аби я мав живою свою сестру Ніну. Ленінград у 1933 році об'їдався різноманітними харчами.

Я згадав про цю невигойну рану, завдану українцям Москвою у 1933 році, у першу чергу для народного депутата ВР України п'яти скликань, комуністичного вождя Петра Симоненка, який з будинку Верховної Ради на весь світ заявив, що у 1933 році в Україні ніякого голоду не було, та ще й до того ж ратує, аби окупаційній російській мові надати статусу державної в Україні. Такі заяви в Українській державі – наруга над десятьма мільйонами українців, які померли від голоду в 1933 році і яких по всій Україні скидали у ями без домовин, без Господньої молитви, без жалобної музики, без оплакування. Я свідчу, бо сам пережив голод 1933 року і бачив, як люди плакали від мук голоду і потім тихо відходили у вічність. Саме про десять мільйонів знищених голодом свідчить демографічна статистика, і я вірю у цю цифру, тому що на моїх очах вимирали з голоду не лише цілі родини, а й цілі українські села!

Як дізнатися, в яких краях імперії зла СССР у 1933 році гинули люди з голоду? Дуже просто: голодомор був там, де комуністи у 1935 році вилучили і спалили книги громадянського стану за 1933 рік. А ці документи знищили лише у селах України і Кубані. Тобто Москва організувала геноцид лише українців. Навіщо комуністи знищили документальні свідчення голодомору, під загрозою розстрілу заборонили українцям згадувати про 1933 рік? Саме для того, аби більш ніж через 70 років після трагедії 1933 року комуніст Петро Симоненко і йому подібні україножери могли стверджувати, що голоду в 1933 році в Україні не було.

Українців Росія знищувала кулею у потилицю, засланнями на Соловки чи в Сибір, голодом і зросійщенням. Українці в Україні, які розмовляють російською мовою, – це знищені українці. Україна має постійно нагадувати росіянам, що Росія знищила голодом десять мільйонів українців і не вибачилася, не покаялася.

Євреї сповна помстилися гітлерівцям за Голокост, отримали вибачення від німецького уряду, належну грошову компенсацію і дотепер ретельно оберігають табори смерті і місця поховань жертв Голокосту. І все ж у наші дні знаходяться нелюди, які нахабно твердять, що не було газових камер, не було розстрілів дітей, жінок, стариків, не було Голокосту. В Україні ж, де знищені документи і пам'ять людська залякана репресіями, симоненки і йому подібні зовсім розперезались у запереченні геноциду українського народу.

За злочин, скоєний Москвою проти українців у 1933 році, ні Горбачов, ні Єльцин, ні Путін в українців вибачення не попросили, жертвам геноциду грошової компенсації не виплатили. Навпаки, вони завжди підкидали дрівця у вогонь недоброзичливості, а то і ворожнечі між росіянами та українцями, українцями "русскоязычными" та україномовними, а тепер на рівні Держдуми РФ висувають до України територіальні претензії. Які ж можуть бути сумніви щодо того, хто приніс Україні стільки горя? США чи НАТО зросійщили значну частину українців? Євросоюз, Туреччина чи Польща насаджували зневагу до української мови, до українського народу?

Наш батько Кузьма, залишивши непохованим на станції Цвіткове прах своєї доньки Ніни, яку він дуже любив, мене, свого сина, здав у дитячий притулок, неподалік від Нарвських воріт у місті Ленінграді. 1 вересня 1933 року, не питаючи моєї згоди, мене, українця, посадили за парту російськомовної "нульовки". У 1935 році вся родина Білоусів-Батухів, крім мене, "детдомовца", і моєї молодої тітки Оліянки, яка вийшла заміж за росіянина, повернулася із Ленінграда у село Стражгород і застала у своїх п'яти хатах сім'ї росіян, яких комуністи встигли переселити в Україну із Смоленської області. Обмануті вербувальниками ("там люди вымерли от тифа") сім'ї росіян повернулися на свою Смоленщину.

ЯК НЕ ГОЛОДОМ, ТО ВІЙНОЮ

Читач цієї болючої сповіді неминуче поцікавиться долею членів сім'ї Білоусів-Батухів, які врятувалися від голодної смерті у 1933 році. За іронією долі більшості довелося віддати свої життя за ту ж імперію зла, Росію, яка морила їх голодом. Іван Білоус – кулеметник, загинув при штурмі Берліна. Неведихта (Ведьок, Венедікт) Білоус – розвідник, нагороджений двома орденами "Красного Знамени", "Красной Звезды", "Отечественной Войны" двох ступенів, знайшов вічний спокій у болоті під Ленінградом. Кузьма Білоус – шофер "полуторки", воював з японцями при річці Халхін-Гол, підвозив боєприпаси у війні Російської імперії з Польщею у 1939 році, з Фінляндією у 1940 році, війну з Німеччиною закінчив у 1945 році біля озера Балатон. Петро Білоус – артилерист, обороняв у 1941 році Москву, у полоні не був, і, на щастя, повернувся з війни до своєї Теклі і дітей з нагородами і партквитком члена ВКП(б). Я, Василь Білоус-Батуха, 14 березня 1944 року добровільно взяв у руки зброю проти гітлерівських окупантів, воював у 1945 році проти Японії, маю срібну медаль "За освобождение Кореи", яку я отримав з рук Кім-Ір-Сена. Отак за нашу відданість Москва відбирає у нас рідну мову.

Прикметно, що мій дід по матері Дмитро Гринишин лежить на дні Японського моря з 1905 року, батько Кузьма воював з Японією при Халхін-Голі, я у 1945 році теж воював з Японією. Пропоную гасло: "Громадяни України! Вступайте в СНД, і ваші діти будуть воювати з японцями".

ЯНИЧАРСТВО ЯК ПЛІД ЗРОСІЙЩЕННЯ

Відомо, що у минулих віках турецькі окупанти відловлювали українських хлопчиків віком від одного року до п'яти і в спеціальних школах виховували з них відбірних вояків-яничарів. Нещадними убивцями українців були ці яничари, народжені українськими жінками. Під час Нюрнберзького процесу над гітлерівськими нацистами слідчі виявили і той факт, що агенти гестапо відловлювали українських хлопчиків віком від одного року до п'яти і у німецьких сиротинцях формували з них чистокровних арійців. Чому окупанти України відловлювали українських дітей лише до п'яти років? Відомо, що свідомість людини у віці до п'яти років – це чистий аркуш, на якому можна успішно записати яку завгодно мову і навіть звірячу поведінку і спосіб життя.

Зросійщуючи українців, грамотніші від московських царів, більш обізнані з психологією комуністичні вожді не писали валуєвських циркулярів чи емських указів, а послідовно, без галасу заміняли "по просьбе трудящихся" українську мову на "русский язык" в дитячих садочках, середніх школах і ВНЗ. Партію регіонів, ідейне підґрунтя якої полягає у зневазі і ворожості до української мови, насправді створили не Янукович, Ахметов чи Богатирьова, а російські царі та кремлівські вожді. Не було добровільної відмови українців від української мови, а було підступне насильство московського окупанта.

Російськомовних українців сходу і півдня України, ненависть яких до всього українського об'єднала у Партію регіонів, не можна судити надто суворо. Адже у дітей до п'яти років батьки не питають, у який садочок їх вести: у "русскоязычный" чи україномовний. Затяті україножери Грач, Вітренко, Симоненко, Базелюк, Шуфрич та інші – це плоди зросійщення України московськими царями, вождями і президентами.

В ТЮРМУ ЗА РІДНУ МОВУ

У 1968 році, будучи повністю зросійщеним, на прохання учнів Уманського технікуму механізації сільського господарства, я, інженер-механік, досить легко почав викладати предмет "Експлуатація машинно-тракторного парку" українською мовою замість "русского языка". Через те, що батько Кузьма відвів мене у російський сиротинець не до п'яти років, а майже у сім, я не став яничаром-україножером, не забув рідної мови і не зміг терпіти наруги окупантів.

Іван Дзюба в інтерв'ю газеті "Факти" №63 за 6 квітня 2006 року розповідає, що за написання книги "Інтернаціоналізм чи зросійщення?" КДБ його довго переслідувало, але не арештовувало, боячись протестів. Після арешту протести справді були. Мене вразило, що у згаданому інтерв'ю Іван Дзюба навів саме мій протест: "Працівник Уманського райоб'єднання "Сільгосптехніка" надіслав на адресу Спілки письменників України наступну телеграму: "Слава Івану Дзюбі, ганьба правлінню спілки. Читач Василь Білоус". Невдовзі його виключили з партії "за распространение националистических взглядов".

Коли я почав читати учням-українцям лекції українською мовою, то цим пішов проти політики зросійщення України, яку насильно проводили московські царі і вожді. Тому під тиском керівництва КПРС змушений був за власним бажанням покинути викладацьку працю і піти мити брудні гусеничні трактори, що надходили у ремонт в Уманську "Райсільгосптехніку", де мене за мій лист до партійних органів у серпні 1972 року судова колегія Черкаського обласного суду 12.02.73 засудила до двох років ув'язнення в колонії загального режиму.

Цитую частину свого листа, підшитого до судової справи № 1к-5, розглянутої судом 12.02.73 року: "Окупант ніколи не вчить мови окупованого народу, а нав'язує йому свою. Коли б гітлерівські окупанти з 1941 року залишилися в Україні по наші дні, то українському народові нав'язувалася б німецька мова, німецькі звичаї, німецький спосіб життя. Оскільки Росія настирливо і нахабно, під страхом кари нав'язує українцям України російську мову, російську культуру, свій спосіб життя, то Росія такий же окупант України, як і гітлерівська Німеччина. У Туреччині панує турецька мова, в Румунії – румунська, у Польщі чути лише мову польську. Природно, що в Україні від Сяну до Кавказу має панувати мова українська".

Але в той час я ще не міг остаточно повірити, що українська мова заважає будувати комунізм, що знищення української мови в Україні заплановано Москвою, і тому витрачав гроші і час на апеляцію до парткомісій Черкаського обкому, ЦК КПУ, і навіть до ЦК КПРС.

м. Умань

Закінчення в наступному числі

СТУДІЇ

ЕКОНОМІКА НАЦІОНАЛІЗМУ. НАЦІЯ І ГОСПОДАРСТВО

Михайло ПОЛІЩУК

Як влучно зауважив доктор економічних наук Степан Злупко, за десятиліття охаювання українських національно-визвольних змагань совєтські дослідники так і не спромоглися сказати людям чітко, правдиво і в повному обсязі: за що боролися Організація Українських Націоналістів та Українська Повстанська Армія. Щоб судити про ту чи іншу політичну партію, той чи інший суспільно-політичний рух, потрібно насамперед розглянути їхню економічну, соціальну і політичну програми, зіставити їх з практичними діями.

Знайомство з першоджерелами дозволяє відтворити економічну платформу ОУН. Українські націоналісти завжди приділяли належне місце економічним і соціальним питанням, не обмежувалися політичною діяльністю і збройним чином.

Це переконливо засвідчують постанови II Великого збору ОУН, що відбувся у квітні 1941 р. в Кракові. У їх преамбулі підкреслюється "невмируще бажання: здобути власним трудом владу на своїй землі", говориться про те, що "всесторонній розріст, сила, здоров'я й добробут українського народу – це наша найвища ціль". Відповідно до цієї мети ОУН бореться: "За планову організацію цілого господарського й суспільного життя на таких основах:

а) рівність усіх українців у правах і обов'язках супроти нації і держави;

б) власником усієї землі й вод, підземних і наземних багатств, промислу і шляхів комунікації є сам український народ і його держава;

в) українська земля – українським селянам, фабрики й заводи – українським робітникам, український хліб – українському народові, вільна ініціатива вільних людей.

Далі вказувалося на "загальне й повне право власності на продукти своєї праці; обмежене приватне, кооперативне й спілкове право власності на господарювання землею й верстатами для тих, які на них працюють; державна власність важкого промислу й транспорту; вільна торгівля нижчих ступенів: законне обмеження зисків, усунення всякої спекуляції та самоволі й недбальства в господарстві; інтенсивна розбудова всіх галузей народного господарства, щоб воно стало основою могутності Української Держави".

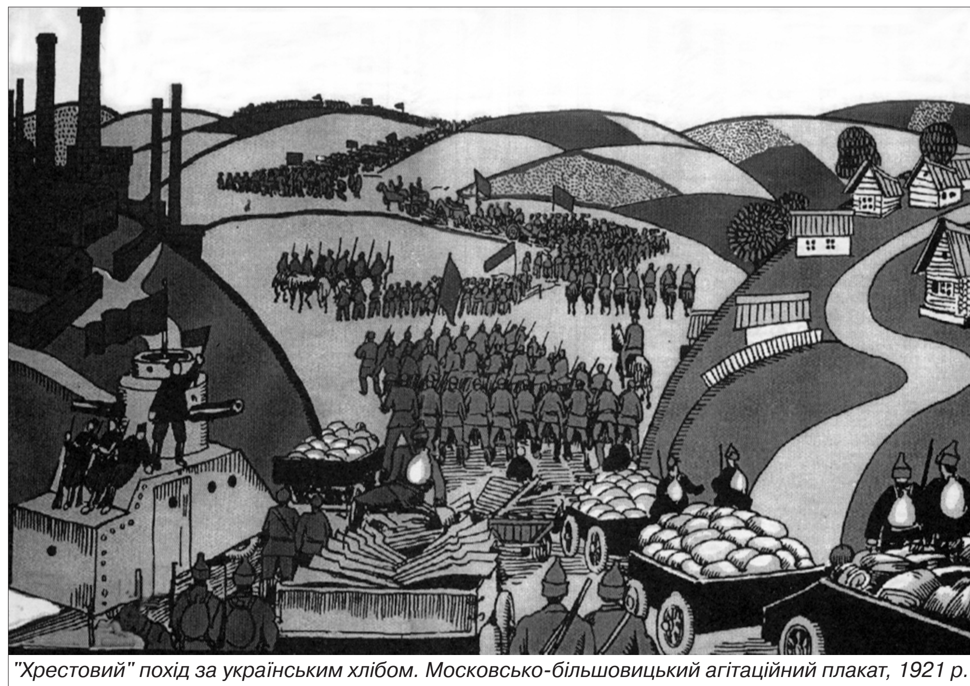
Складовою економічної програми ОУН було "пов'язання в цілому житті вільної творчої ініціативи, праці й власності громадян – ініціативою, власністю, організованістю й контролем держави в одну нерозривну цілість".

ОУН була за законну "участь робітників у керівництві й прибутках підприємств: за кращу працю – краща платня; забезпечення законом найменшої платні за працю, вистачальної на повне удержання робітника та його родини, забезпечення платних відпусток і заспокоєння всіх потреб здоров'я і культури".

Важливим принципом наведеної економічної програми були ліквідація всяких соціальних привілеїв, загальне і повне забезпечення на старість, інвалідів, безплатна лікарська опіка цілого народу; допомога багатодітним родинам, піднесення народного відживлення, мешкання й рівня цілого життя.

Тут майже повністю наведені економічні вимоги ОУН з першоджерел, які сформульовані відповідно до світогляду і господарського досвіду української нації та з урахуванням зарубіжної господарської практики. Економічні постулати ОУН ув'язують економічну свободу з політичною, господарські справи з державною незалежністю, економічні вимоги з соціальним комфортом нації. Відкриваючи простір приватній ініціативі, програма ОУН містила вимоги обмеження визиску, припинення спекуляції та інших негативних явищ, узаконювала участь робітників в управлінні підприємствами, в розподілі прибутків і т. д. У цій програмі, чи не вперше в українській суспільно-економічній думці, містилися домагання встановити мінімум заробітної плати, який би гарантував нормальне існування робітника і його сім'ї, забезпечував нормальні умови відтворення.

Авторам економічної програми ОУН господарство уявлялося ведене організовано, в якому гармонійно мали розвиватися державні, кооперативні та індивідуально-приватні підприємства в промисловості, сільському господарстві і торгівлі. Співіснування цих форм мало сприяти розвитку підприємницької ініціативи, економічного суперництва, зростанню продуктивних сил, підвищенню продуктивності праці, яка була проголошена найвищим критерієм становища людини в суспільстві. Економічну програму ОУН пронизує ідея господарської свободи.

"Хрестовий" похід за українським хлібом. Московсько-більшовицький агітаційний плакат, 1921 р.

І це, до речі, видно і з її ставлення до колгоспів. У постанові Великого Збору ОУН (квітень, 1941 р.) говорилося, що вона "бореться проти насильницької колгоспної системи, за знесення колгоспів, за те, щоб українські селяни самі організували своє господарство й керували ним ... за право приватного землеволодіння для селян у межах трудової норми, без права на спекуляцію землею".

Конкретизуючи цю вимогу, ОУН виступала за "повну самоуправу та господарську свободу сільськогосподарських артілей", за "збільшення присадибних наділів і звільнення від податків".

Виступаючи в принципі проти колгоспної системи господарювання, ОУН разом із тим зазначала, що "у час революційного зриву" вона "проти руйнування колгоспів". "Перебудова большевицької невільничої господарки на вільну господарку українського народу, – говорилося у постановах ОУН з квітня 1941 року, – буде відбуватися ступенево й планово так, як це допускатимуть економічні й політичні інтереси української нації, про що дбатиме Українська Держава, а не самовільними нагальними методами, які б загрожували руїною господарського життя".

У меморандумі ОУН німецькому урядові в червні 1941 року зазначалося, що "українська незалежна держава мусить бути економічно самобутньою, щоб допомогти створити органічну складову частину європейської великопростірної економіки і її доповнити". Якраз цієї економіки й самобутності не бажали німецькі окупанти. Як нині не бажають апологети глобалізації. У 1941 році німці прагнули колонізувати українські землі, але наштовхнулися на збройний опір ОУН та УПА. Нині ми, українські націоналісти, повинні протистояти усім, хто прагне перетворити Україну в сировинний додаток до чужих економічних систем, джерело дешевої робочої сили і "розумних мізків". Нам не потрібна ні "єсенгівська", ні "європейська" інтеграція на таких умовах. Нам потрібна АВТАРКІЯ – повна економічна й фінансова незалежність від зарубіжних центрів. І в нас є всі потенційні можливості, аби її здобути своїми руками! На III конференції ОУН 17–21 лютого 1943 року стверджувалося: "Український народ, що в своєму змаганні за Українську Самостійну Соборну Державу веде нещадну боротьбу проти московсько-большевицьких і німецьких окупантів, – є одиноким джерелом і гарантом нашої сили та підметом нашої боротьби". У цьому зв'язку учасники конференції виступили проти "насильних вивозів" українців з "окупованих німцями українських земель на примусові роботи до Німеччини", а також проти примушування Москвою українського національного елементу до праці за скріплення воєнного потенціалу московського імперіалізму". Намагання зберегти трудовий потенціал української нації – одне з важливих програмових завдань ОУН в роки Другої світової війни.

На III Надзвичайному Великому Зборі ОУН 21–25 серпня 1943 р. підкреслювалося, що протягом двох років "віссю оборони народу перед окупаційним терором були дві справи – вивіз до Німеччини на каторжну роботу і грабунок хліба". У проведенні цієї антиокупаційної акції найбільші успіхи мали північно-західні райони Полісся і Волині, де було повністю зірвано вивіз робочої сили вже весною 1942 року. Селянство тих теренів не допустило пограбування себе німецькими окупантами.

На III Надзвичайному Великому Зборі ОУН у серпні 1943 р. було підбито підсумки дворічної діяльності організації і підтверджено програмові засади, в яких підкреслювалося, що метою українського національно-визвольного руху є повне визволення українського народу з-під московсько-більшовицького і німецько-фашистського ярма, за побудову Української Самостійної Соборної Держави без поміщиків і капіталістів та без більшовицьких комісарів, енкаведистів і компартійних паразитів. Не маючи загарбницьких цілей та поневолення країн і народів у своїй державі, українська повстанська влада "усі економічні ресурси та всю людську енергію спрямує на побудову нового державного порядку, справедливого соціального ладу, на економічне будівництво країни та культурне піднесення народу".

Далі говорилося про те, що українські селяни, робітники, інтелігенти борються "за знищення большевицької й німецької експлуататорсько-кріпосницької системи в організації сільського господарства". Оскільки "земля є власністю народу, державна влада не накидуватиме селянам однієї форми користування землею. Тому в Українській Державі допускатиметься індивідуальне та колективне користування землею, в залежності від волі селян".

Однією з програмних вимог була безплатна передача селянам західних українських земель всіх поміщицьких, монастирських і церковних земель. Ця регіональна вимога пояснюється тим, що в західноукраїнських областях тоді існували вказані форми землеволодіння.

ОУН підтверджувала свою вимогу про те, що "велика промисловість була національно-державною власністю, а дрібна – кооперативно-громадською".

Економічна програма ОУН – УПА брала під захист багатства і долю українського народу, його економічні інтереси і природжений характер господарської діяльності.

В основі економічної програми ОУН – УПА лежать загальнонаціональні інтереси українського народу. Оцінюючи її з позицій сьогодення, можна впевнено сказати, що економічна програма ОУН – УПА є надзвичайно важливим документом часу, і тому вона має зайняти належне місце в історії української економічної думки XX століття. І не тільки в історії, а й у нинішній непростій дійсності.

На початку 90-х років минулого віку Україна належала до числа найбільш розвинутих економічно країн Європи і світу. Вона займала друге місце (після Росії) в господарському потенціалі колишнього Радянського Союзу. Внаслідок безпрецедентного в історії людства пограбування українського народу посткомуністичною верхівкою УРСР, зрощеною із загальносоюзною та міжнародною злочинністю, зараз ми за всіма показниками, зокрема й за доходами на душу населення, нарівні з такими дикими країнами, як Папуа-Нова Гвінея. От нам і "приватизація", "роздержавлення" і "ринкова економіка". Тому український націоналізм протиставляється і ліберал-капіталістичній і комуністичній економіці в теорії і практиці.

Український націоналізм проти хаотичного капіталістичного господарства і проти бюрократичної мертвеччини більшовизму, а за планове, організоване, органічно-динамічне національне господарство. Український націоналізм є проти засилля в Україні анонімного, паразитичного капіталу міжнародної фінансієри. Український націоналізм зберігає вартості приватної ініціативи, підприємництва та приватної власності, але під зверхністю і контролем держави-нації. Національна держава повинна забезпечувати нації безкоштовні освіту і медицину, достойні пенсії і житло, розвиток науки і культури, чисте довкілля і безпеку від злочинців та зовнішніх ворогів. Тому в руках держави мають бути ключові галузі народного господарства, земля, енергетика, транспорт, зв'язок, банки, військово-промисловий комплекс.

Приватна власність не може бути "абсолютною" і "священною". Вона є лише найпотужнішим джерелом громадянських конфліктів, могутнім каталізатором криміналізації суспільства.

Український націоналізм визнає державну, індивідуальну, кооперативну і муніципальну власність при вирішальній ролі першої. Зрештою, головне питання економіки – не питання власності, а правильна організація виробничих процесів та ефективне управління. І найкраще це зробить Українська Національна Держава, опираючись на ентузіазм, довіру й силу Української Нації.

У КИЄВІ ПРИЙМАЛИ ОНУКА СТАЛІНА

Москва благословляє спорудження у Бабиному яру єврейської Мекки

Нещодавно Київ відвідали онуки керівників держав антигітлерівської коаліції Джеймс Рузвельт (онук президента США Франкліна Делано Рузвельта), Уінстон Черчіль (онук прем'єр-міністра Великобританії Уінстона Черчіля) та Олександр Бурдонський (онук першого секретаря ЦК Компартії Радянського Союзу Йосипа Сталіна).

Дмитро ЩЕРБИНА

Метою їхнього візиту було підтримати ініціативу єврейського Міжнародного фонду "Бабин яр", очолюваного Вадимом Рабиновичем, у намаганні спорудити на місці масового розстрілу євреїв німецько-нацистськими окупантами в урочищі Бабин яр Меморіального комплексу. Вартість проекту оцінюється в 30 млн доларів. Онуки керівників країн антигітлерівської коаліції планують увійти до координаційної ради фонду.

З одного боку, акція сама по собі добра і благочинна. Але, з іншого боку, можливе перетворення Бабиного яру у своєрідну єврейську Мекку має примусити замислитися громадськість над цією проблемою. Тим більше, що на прес-конференції у "Прем'єр-палаці" називалися досить фантастичні цифри загиблих євреїв у Бабиному яру (180 тисяч євреїв з-понад 200 тисяч жертв). Насправді, кількість знищених у Бабиному яру – понад 100 тисяч чоловік. Серед них не лише євреї, а й велике число українців, циганів, комуністів-підпільників та радянських військовополонених. На початку 1942 року тут також було розстріляно велику групу українських націоналістів, серед яких відома поетеса Олена Теліга.

Загалом присутні на прес-конференції у "Прем'єр-палаці" досить своєрідно трактували історію. Була навіть висловлена думка, що діди гостей цього заходу в результаті Ялтинської конференції принесли в світ порядок, згоду і взаєморозуміння. І це незважаючи на багатолітню боротьбу ОУН-УПА проти радянського режиму та депортацію сотні тисяч українців до Сибіру. А криваве придушення будапештського повстання та встановлення тоталітарної влади в країнах Східної Європи – невже це ознаки злагоди і взаєморозуміння?

Варто зазначити, фонд "Бабин яр" має на меті увічнювати пам'ять жертв Другої світової війни лише від нацистів. Про жертв більшовиків ініціатори створення комплексу чомусь не згадують зовсім, хоча більшовики, як відомо, вчинили аж ніяк не менше злочинів. Виступаючи на прес-конференції, головний равин Ізраїлю закликав євреїв об'єднатись проти мусульманської загрози, яка несе "міжнародний тероризм". Критикувалася й організована в Ірані конференція, метою якої було спростувати Голокост. На знак підтвердження його існування була озвучена пропозиція встановити пам'ятні знаки в усій Україні на місцях страти євреїв. До слова, Голодомор 1932–1933 рр. і досі не визнано ні ООН, ні Верховною Радою України геноцидом проти українців. Загалом комуністичним режимом було знищено приблизно 20 млн українців. 10 млн українців загинуло під час війни. Це значно більше, ніж втрати євреїв у Другій світовій війні.

До Бабиного яру також тягнуться руки й проросійських сил. Спорудження Меморіального комплексу єврейською общиною України та світу у Бабиному яру здійснюється УПЦ під керівництвом Сабодана, яка хоче тут побудувати свою церкву. Звичайно, з істинно українською православною церквою – УПЦ КП – ніхто з цього приводу не радився. Варто згадати й присутність на конференції Яна Табачника з Партії регіонів.

У той час, коли українська влада і досі не змогла побудувати гідний Меморіальний комплекс у Биківні та знести пам'ятники ідеологам більшовизму і засудити геноцид проти українців у 1932–1933 роках, побудова в Бабиному яру єврейською нацменшиною та проросійськими силами своїх "об'єктів" може нести історичне викривлення та становити собою суттю додаткову антиукраїнську пропаганду. Враховуючи присутність на терені України дестабілізуючого іноземного флоту та окупацію російською церквою наших святинь, в яких ведеться проросійська агітація та ображається українська честь, навряд чи Україна потребує ще й клопоту з єврейським меморіальним комплексом на місці масових розстрілів у Бабиному яру.

Звичайно, в Україні вшанувати пам'ять загиблих потрібно. Але – не лише від рук нацистів, а й пам'ять жертв комуністичного терору. І не тільки євреїв, а й усіх, насамперед українців, хто постраждав від людиноненависницьких тоталітарних режимів.

ПАМ'ЯТЬ

ЗЛОЧИН ПРОТИ НАЦІЇ

Віталій БЕНЧАК,
Молодіжний
Націоналістичний Конґрес

Історія українського народу щедра на великі й героїчні моменти, але багато в ній темних та жахливих сторінок, які ми хотіли б часто вирвати і не мати в цій суспільній книзі, з якої нація має вчитися та передавати досвід майбутнім поколінням.

Саме такою найбільш трагічною та жахливою сторінкою є Голодомор 1932–33 рр. Тому ми, членство Закарпатської обласної організації Молодіжного Націоналістичного Конгресу, вважаємо за свій обов'язок показати справжніх винуватців цієї трагедії та нагадати суспільству, й особливо молоді, про ті жахливі роки, в яких загинули мільйони українців, бо нація, яка забула своє минуле, немає майбутнього.

Архівні джерела України, Росії і деяких європейських країн мають незаперечні докази штучного походження голоду в Україні. Головними причинами голодомору були: суцільна колективізація селянських господарств, антилюдська фіскальна політика пограбування та розкуркулення українських селян, тотальні хлібозаготівлі за принципом продрозкладки із використанням репресивних засобів, свідоме та тривале позбавлення селян продовольчих засобів до існування, масові репресії проти дорослого чоловічого населення українського села.

Голод фактично почався пізньої осені 1931 року, про що свідчать архівні документи. У 1932–1933 рр. Голодомор охопив практично всі села Української РСР, в тому числі і 10 районів Молдавської АРСР, яка знаходилася у складі Української РСР. Террор голодом тривав 22 місяці, а його катастрофічні наслідки давалися взнаки і в 1934 році, коли колгоспники помирали від тифу і кишкових отруєнь – хвороб, спричинених тривалим виснаженням організму. Голод супроводжувався розладами людської психіки, що проявлялися в масових випадках канібалізму, трупоїдства, про що свідчать архівні документи, у вірогідності яких немає підстав сумніватися.

В історичній літературі наводять різні цифри жертв голодомору в Україні – від 6 до 11 млн людей. Згідно з Совєтською Енциклопедією, переписи населення в 1926 і 1939 роках зазначають, що в 1926 році українців було 31.194.976 осіб, а в 1939 році стало – 28.070.404, тобто на 3.124.572 чол. менше в порівнянні з 1926 р. Але за 13 років мусив бути природний приріст. Отже, враховуючи приріст населення, українців мало бути на 7 млн більше. Також слід зазначити, що українців за переписами 1926 та 1939 рр. в Совєтському Союзі зменшилось на 10 відсотків, тоді як росіян за той самий час збільшилось аж на 27,2 відсотка. Смертність в Україні в три рази перевищувала народжуваність. Саме ці факти неспростовно свідчать про те, що голод не був ніякою господарською кризою, а плановим геноцидом комуністів проти українського народу. Так, на 13 з'їзді комуністів України, в січні 1934 року, Постишев відверто й зухвало твердив, що 1933 рік був роком розгрому української контрреволюції й масової ліквідації націоналістичних елементів.

Беззаперечним підтвердженням штучно організованого голоду комуністами проти українського народу, який відображає неймовірний жах тих років, є інформаційна записка італійського консула Граденіго з Харкова своєму урядові №474/106 від 31 травня 1933 р. "...товариш Френкель, член колегії ГПУ, зізнався одному відомому мені чоловіку, що в Харкові щоночі забирають до 200 трупів, померлих на вулиці з голоду. Зі своєї сторони можу засвідчити, що сам бачив після опівночі, як перед консульством проїздили вантажні автомобілі з 10–15 трупами. На ринку ранком 21 травня померлих поскидали, як купу ганчірок, у болото, в гній вздовж паркана, який відокремлює площу від ріки, їх було близько 30. Ранком 23-го я нарахував їх уже 51. Одна дитина смоктала молоко з грудей мертвої матері. На тій же Пушкінській вулиці за кілька метрів від консульства одна селянка була весь день із двома дітьми, присівши на сходинки, як десятки інших мам, котрі були вище, другі – нижче по тій же дорозі. Вона тримала просту коробку, у яку час від часу хтось кидав копійку. Вввечері одним рухом відсунула від себе обох дітей і, піднявшись, кинулась під трамвай, який мчався на повний швидкості. Через півгодини я бачив двірника, що підмітав кишки нещасливої. Двоє дітей все ще стояли там і дивилися". Таким чином, вищенаведені факти стовідсотково підтверджують штучну організованість голоду й відповідно планове знищення українського народу комуністичною партією на чолі з Сталіним. Отже, ми вважаємо, що правління комуністичного режиму, згідно з міжнародним правом, повинне кваліфікуватися як геноцид – злочин проти людства, – бо воно спричинилося до мільйонів насильницьких смертей, підірвало фізичне і духовне здоров'я українського народу на багато поколінь та намагалося знищити моральні засади та духовний досвід цілої нації. Сьогодні слід негайно провести грунтовне розслідування геноциду проти українського народу та розглянути цей злочин в міжнародному суді за загальноприйнятими правовими нормами, щоб покарати винних і визначити шляхи матеріального та морального відшкодування.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

А ГЕРОЇВ НЕ ШАНУЮТЬ...

Виповнилася 15-та річниця незалежної-соборної України, що її століттями чекав багатостраждальний український народ, який своєю боротьбою втрачав молодий цвіт нації, а імперська машина різними методами нищила її голодоморами, заганяла у концентраційні табори. У Першій світовій війні загинуло багато українців, а ще більше в Другій, коли через Україну двічі пронісся цей страшний смерч. Один ворог, відступаючи у бойових діях, нищив свідомих патріотів нашої нації. Наступаючий ворог не менше знищив українців, полонених бійців Червоної Армії. І по сьогодні їхні кістки розкидані по усій нашій землі. Кожен імперіаліст мав свій метод нищення корінної нації, а на їхніх місцях поселяти колонізаторів, щоб не було незалежності держави, корінної нації.

Але народ не можна повністю знищити. У ньому завжди знаходяться свідомі патріоти, які готові віддати життя за свою державність.

Свого часу ветерани Першої світової війни УГА, Народної УА, колишні Січові Стрільці, інші політичні організації створювали бойові загони для боротьби з окупантами різних мастей. На Волині були створені УПА Тараса Бульби, в Галичині – військо самооборони УПА. У квітні 1943 року було створено дивізію "Галичина", яка мала бути зародком Української Національної Армії. Фальшиві проімперські історики трактують створення дивізії на допомогу гітлеризму. Це – неправда. Бійці дивізії захищали свою землю, релігію, герб, гімн України. За це їх розстрілювали, саджали в тюрми, експлуатували на каторжних роботах. Якби при владі були дійсні, чесні патріоти України, а не коритники, вони б пошанували тих людей, яких на сьогодні залишилося дуже мало.

1956 року було прийнято постанову тодішнього уряду СРСР про амністію і зняття судимості з людей, засуджених за статтею кодексу 54-1 а. Наша українська влада цю постанову ігнорує. Хочу запитати чинушів: а де ж права людини, яка віддавала своє життя за ту державу, в якій сьогодні живемо (хто живе, а хто животіє)? Досі не можу зрозуміти, хто я?

Михайло МУЛИК,
м. Івано-Франківськ

ВИСТАВКА

МАТЕРІАЛЬНА ОРІЄНТАЛІСТИКА

Київський музей Варвари та Богдана Ханенків експонує шедеври Сходу

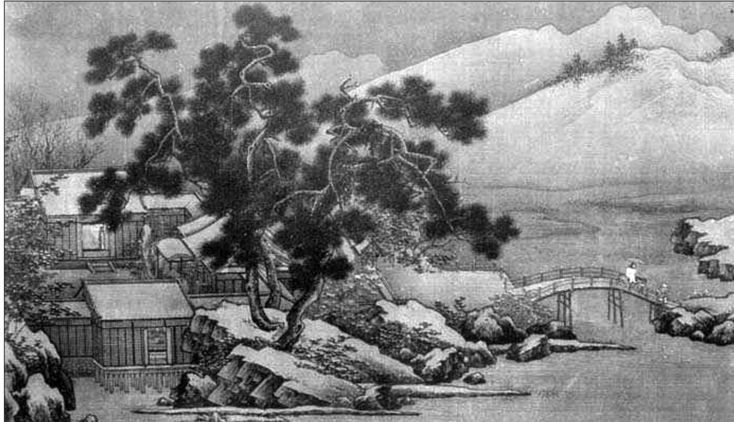
Настя БОГУСЛАВСЬКА

На вулиці Терещенківській, на будинку, який років з десять був у реставрації, віднедавна з'явилася табличка – Музей Східного мистецтва. Коли ми завітали до музею, на першому поверсі ще проводилися ремонтні роботи – київська влада виділила на ремонт близько чотирьох мільйонів гривень. Цього вистачило лише на те, щоб відремонтувати приміщення колишньої "убитої" комуналки. А грант на 200 тисяч євро від уряду Нідерландів використали на реставрацію творів мистецтва, які десятиліттями тіснилися у запасниках і лише зрідка експонувалися в музеї Західного мистецтва.

У залах на другому поверсі експозиція: картини, скульптура, посуд, килими, інші мистецькі витвори Японії та Китаю, країн ісламу (Ірану, Іраку, Сирії, Єгипту, Туреччини, Середньої Азії, Кавказу) та буддизму (Індії, Тибету, Монголії, Бурятії, Калмикії та інших).

Найстаріший експонат колекції – військовий китайський барабан епохи Хань (2 ст. до н. е. – 2 ст. н. е), який використовували у ритуалах викликання дощу. Є в колекції знамениті китайські "кулі в кулі". Їх робили з цільного шматка слонової кістки так, щоб кожна з восьми куль мала своє ажурне різьблення.

Є в колекції знаменитий китайський живопис на сувоях. Тут представлено дві основні манери письма – ретельна "гун-бі" (старанний пензель) та вільна, з ефектом незавершеності "се-і" (передача ідеї). Знамениту китайську вишивку, яку називають ще "живопис голкою", представлено вишитим чоловічим і жіночим святковим одягом. Китайська кераміка мала багато різних шкіл. Її дуже цінували в усьому світі. Недаремно ж саме тут винайшли порцеляну.

Музей пишається унікальною колекцією японської ксилографії. Це гравюри на дереві відомих японських художників XVII–XIX століття, які відображають міську культуру того часу. Саме в такі японські картини були закохані європейські модерністи початку XX століття. Японська графіка вплинула на творчість Ван Гога, Моне та інших художників.

За словами мистецтвознавця Ганни Рудик, справжнього знавця японського мистецтва, має здивувати музейна колекція цуба. Цуба – це елемент самурайського меча, який розміщений між лезом і наруків'ям. Кодекс самурая зобов'язував його бути скромним і невибагливим, тому звичайні бойові мечі не личило прикрашати різними мистецькими витворами. Інша річ – цуба. В Японії склалася навіть своя традиція мистецького оздоблення цуба, на яких вміщували і символічні зображення, і знак роду. В самій цуба є проріз не лише для меча-катани, а й для ножа, а подекуди і для самурайських голок-паличок, якими воїни могли заколювати волосся, їсти в походах і навіть виколювати очі своїм ворогам. У музеї Ханенків близько 400 цуба (виставлені далеко не всі), це одна з найзначніших колекцій цуба в Європі.

А відомі японські нецке – скульптурні зображення божків із повним мішком достатку, щастя і мудрості – не лише були побажанням щастя, а й "охороняли" гаманець свого власника. Японці прив'язували нецке до гаманця, який носили за широким поясом, і перекидали шнурочок із божком так, щоб він слугував противагою і не давав гаманцю випасти з-за пояса.

Мусульманське мистецтво представлене книжковою графікою (є в музеї шедевр іракської мініатюри початку XIII століття – ілюстрація зі знаменитого грецького трактату "Про фармакологію"), килимами, посудом та металевими фігурками для пахощів.

Виставка мистецтва буддизму є однією з найяскравіших. Тут представлено прекрасну індійську скульптуру – багаторукі божества, які обіймають свою "половинку", свою жіночу іпостась. За словами пані Рудик, важливе значення у традиції буддизму мала мова жестів ("мудра"), символічних поз ("асана") та різноманітних атрибутів. Вражає чаша із черепа людини, прикрашена золотом та самоцвітами. Віддати своє тіло на потреби храму вважалося великою честю, яка випадала найбільш благочесним громадянам.

НОВІ ВИДАННЯ

ПРОГУЛЯНКА ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ ТА НЕ БЕЗ МОРАЛІ

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

"Колись в одній країні парки називали парками культури та відпочинку. Якщо з відпочинком усе було зрозуміло, то з культурою виходило якось негаразд". Саме так – негаразд – виходить воно й досі, причому не лише в контексті, мовою документів кажучи, "садово-паркового мистецтва", а й мистецтва як такого, – бодай з огляду на те, що невід'ємною його частиною мусить бути і вельми "розлогий" у сенсі виражальних можливостей жанр художнього есею, доволі популярний у світі, але в нас чомусь підозріло глибоко "призабутий". Есеями нині називають у кращому разі "вільно" викладені наукові студії, а в гіршому, але значно поширенішому, – сумнівного штибу журналістські "розмишлюхи", щедро пересипані фальшивими вигуками і банальними "одкровеннями". Тоді як живу художню есеїстику нам ще слід освоювати, і чи не першими кроками на цьому шляху бачиться останнім часом низка текстів Юрія Андруховича, Костянтина Москальця і Василя Махна. Для справдешніх гурманів цього жанру видавництво "Критика" запропонувало нещодавно збірник есеїв "тернопільського нью-йоркця" Махна із симптоматичною назвою "Парк культури і відпочинку імені Ґертруди Стайн".

Ім'я Василя Махна відоме з середини 1990-х, коли він заснував у Тернополі модерний літтурт "Західний вітер". Він писав свою "Книгу пагорбів і годин", абсолютно не переймаючись мінливими вимогами літературної моди, але дуже сторожко сприймаючи найменші інтелектуальні зрухи і відверто зважаючи на почуття художнього смаку. Згодом життя розвернулося на 180 градусів, і Василь несподівано змінив затишний "домашній" Тернопіль на далекий Нью-Йорк, але, на відміну від багатьох емігрантів-інтелектуалістів, не загубився у його безконечних лабіринтах, а поступово став одним із найдостойніших репрезентантів модерної української культури у мистецьких салонах "перехрестя світу". Відтак його есеї покликані (не дивуйтеся!) відкрити нам... Америку. Не всю, звісно, а ту, яку трохи більше півстоліття тому так само відкривав, скажімо, іспанець Федеріко Гарсія Лорка своєю книжкою "Поет у Нью-Йорку" – країну поетів і... парків, із одного з яких, відомою пам'ятником засновниці славетних паризьких літературних салонів Ґертруді Стайн, і починається оповідь.

Утім, Америка – лише один із "мандрівних приводів", бо далі – Румунія з Нікітою Станеску, Польща з Вітольдом Ґомбровичем, але чи не найбільше – Сербія, до котрої автор якось особливо прихильний. Але скрізь – інтелектуальний діалог, який нині так конче потрібен і який наближає нас до європейської спільноти направду значно більшою мірою, ніж "виверти" політиків... Адже Махнова книжка – це справдешня "прогулянка інтелектуальними світами", з яких не існує виходу – і добре, що не існує. Бо "прогулянки спонукають до роздумів, часом парадоксальних, це одна з рис людського відчуття культури як явища, що дарує нам можливість блукати світами в часі та просторі", як того й вимагає такий актуальний нині жанр есеїстики.

ВІД АВТОРА

ЗАБАВА ВСЕНАРОДНОГО МАСШТАБУ

Наталка ПОЗНЯК, поетка

Пам'ятаєте пісеньку: "Гей, забава, забава, аж до рання". Весела пісенька, заводить. Так хочеться забути про все, відключитися від зайвих проблем і веселитися, веселитися, веселитися. "Гей, забава, забава цілу ніч". Дарма, що ціни повзуть угору, як стовпчик термометра під час запалення легенів, а політичний дерибан дістав гірше за шоу Задорнова. Адже так хочеться повірити, що дива бувають. Якщо не в те, що політики раптом згадають про нас грішних (до виборів іще далеко), то хоча б у те, що завтра як з неба випаде тобі мільйон чи бодай щасливий квиток на власну квартиру або ж машину. На крайній випадок – що тебе просто покажуть по телевізору (знаєте, скільки охочих задля цього з 6 ранку стовбичать на "козирних" місцях, чекаючи зйомки "Караоке на майдані"?). А чому б і ні? Адже показують щотижня все нових і нових щасливчиків-мільйонерів, які просто так отримують по 100–200, а то й більше тисяч за помахом чарівної палички разом з поздоровленнями ведучого чергового лото. І не якісь там зірки політикуму чи недосяжного естрадного небосхилу, а прості трудяги, із сусіднього села, які від хвилювання часом слова не можуть сказати, і тремтячим голосом проказують лише завчену фразу "грайте і вигравайте".

До речі, лото-шоу в нас мають чи не найбільший рейтинг і тримаються на плаву досить упевнено. Лише по телевізору: "Лото Забава", "Телефортуна", "Мегалот", "Хто там?" тощо, а ще з десяток "Грайте тут", "Останній шанс", "Миттєва лотерея" на розкладках чи на пошті. Псевдоінтелектуальні шоу на кшталт "Першого мільйона" змінило тупе викидання грошей під гаслом "Шиканемо!". Додаймо до цього сотні гральних автоматів, виставлених чи не в кожному гастрономі, не кажучи вже про казино – виходить країна суцільної гри на гроші. Азарт. А за азартом забуваєш про всі проблеми. Яка там політика, яка там влада, які там "Еліта-центри" чи зростання цін! Тут такими грошима перед носом водять.

Цей прийом азартного зомбування – не новий у світовій історії. Свого часу він був успішно випробуваний в Америці в період економічної кризи, коли під час "великої депресії" в країні було організовано конкурс на найвитривалішу танцювальну пару, якій було обіцяно велику суму грошей. Більше місяця вся держава, забувши про власні проблеми, стежила за тупцюванням напівмертвих "танцюристів". Потім про це зняли фільм "Загнаних коней пристрілюють, чи не правда?". У нас, правда, поки що нікого не пристрілюють ні на шоу, ні опісля, але "мізки пудрять" добряче.

Найцікавіше, що більшість таких багатообіцяючих забав має назву "державна грошова лотерея". Але поки що невідомо, на які частини державного бюджету спрямовуються "лотерейні" гроші? І чи спрямовуються взагалі? Як то кажуть, історія це замовчує.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна